

UZASADNIENIE

M. W. w pozwie z 18 lipca 2018 r. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. domagał się zmiany trybu rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony między powodem a pozwaną z rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika na rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem oraz wnosił o korektę świadectwa pracy po zmianie trybu rozwiązania umowy o pracę, a także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 45.000 zł tytułem odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia. Ponadto powód domagał się zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 3 lipca 2018 r. pracodawca wręczył M. W. oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika. Powód zaprzeczył twierdzeniom pracodawcy odnoszącym się do okoliczności stanowiących podstawę rozwiązania z nim stosunku pracy w powyższym trybie.

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według spisu kosztów złożonego przed zamknięciem rozprawy lub w razie niezłożenia spisu, według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego pozwana podkreśliła, że rozwiązanie umowy o pracę zostało dokonane w trybie natychmiastowym, a taki tryb rozwiązania umowy o pracę był podyktowany dokonywaniem zakupów materiałów od (...) T. B., PW (...) T. G., (...) N. M. bez uzasadnionej potrzeby oraz akceptowaniem faktur od tych podmiotów mimo braku dokumentów potwierdzających dostawy oraz braku samych dostaw zamówionych materiałów, co stanowiło działanie na szkodę Spółki oraz skutkowało stratą finansową po stronie Spółki w kwocie przekraczającej 1.000.000 zł, a także z uwagi na rażące naruszenie obowiązującej w Spółce procedury dokonywania zamówień materiałów polegające m.in. na nieprowadzeniu dokumentacji zamówień od (...) T. B., PW (...) T. G., (...) N. M., w tym na niewypełnianiu formularzy zamówień i niezapisywaniu takich formularzy w katalogu zamówień, akceptowaniu faktur od powyższych podmiotów mimo braku dokumentów potwierdzających dostawy zamówionych przez te podmioty, nieskładaniu zapytań ofertowych do innych podmiotów niż powyższe podmioty, mimo że kwota zamówień w poszczególnych miesiącach przekraczała 10.000 zł, indywidualnym negocjowaniu z jednym dostawcą zamówień, których wartość przekracza 30.000 zł rocznie.

Powód pismem z 30 stycznia 2019 r. (k. 281) podtrzymał dotychczasowe stanowisko wyrażone w pozwie. Wskazał, iż w jego ocenie twierdzenia pozwanej dotyczące zaistnienia po jej stronie straty finansowej nie są prawdziwe. Zaprzeczył by procedura zamawiania materiałów była mu w jakimkolwiek czasie przedstawiana oraz wskazał, iż jego działania mieściły się w zakresie obowiązków przewidzianych w opisie jego stanowiska.

Pismem z 27 września 2021 r. (k. 434) strona pozwana wskazała, iż 20 września 2021 r. Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. Wydział VI Karny w sprawie o sygn. akt VI K 983/19 uznał M. W. za winnego czynu z art. 296 § 1 i kk, polegającego na tym, że w okresie od 17 kwietnia 2017 r. do 18 czerwca 2018 r. w S. M. W., będąc zobowiązanym i uprawnionym do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki z o.o. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez N. M., T. B., T. G., jako kierownik działu logistyki spółki (...) poprzez dokonywanie 118 transakcji zamówień i zakupu materiałów niezwiązanych z bieżącymi potrzebami spółki od firm: (...) N. M. w wysokości 609.789, 84 zł, (...) T. B. w wysokości 347.637, 63 zł, PW (...) T. G. w wysokości 29.300,61 zł, niezgodnie z obowiązującą w spółce procedurą, bez ekonomicznego uzasadnienia, bez weryfikacji ofert dostawców, bez potwierdzenia faktycznej dostawy zakupionych materiałów, potwierdził ich dostarczenie do spółki i dokonał akceptacji wystawionych przez dostawców faktur do zapłaty, czym nadużył udzielonych mu uprawnień i nie dopełnił ciężących na nim obowiązków, w następstwie czego wyrządził szkodę majątkową spółce (...) w wysokości 986.728,08 zł.

Kolejno strona pozwana w piśmie z dnia 17 marca 2022 r. (k. 484) przedstawiła wydatki adwokata w łącznej kwocie 4.583, 13 zł.

Postanowieniem z dnia 27 lipca 2022 roku tut. Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominął wnioski dowodowe strony powodowej o dopuszczenie dowodu z dokumentów księgowych wykazujących poniesioną stratę finansową oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości oraz zamknął rozprawę, a następnie na podstawie art. 15zszs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, skierował sprawę do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym, albowiem postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości,

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. 30 stycznia 2017 roku zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 30 stycznia 2017 roku, na stanowisku kierownika logistyki. (...) sp. z o.o. zajmuje się głównie aparaturą elektryczną przemysłową, produkcją specjalistycznych urządzeń i aparatów elektrycznych. Zgodnie z umową o pracę wynagrodzenie zasadnicze ustalono w wysokości 15.000 zł brutto. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda wyliczone zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia z czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlopu wynosiło 15.500 zł brutto.

Do obowiązków M. W. należało przede wszystkim zarządzanie i nadzorowanie pracy pracowników działu logistyki, którzy zajmowali się m.in. dokonywaniem zakupów materiałów potrzebnych do bieżącej działalności spółki.

Dowód:

- wydruk z KRS spółki k. 12-19, 235-242
- umowa o pracę k. 20-29, 51-52
- listy wypłat k. 49
- zaświadczenie k. 50

M. W. był uprawniony do dokonywania zakupów materiałów niewykorzystywanych do wykonywania poszczególnych elementów produkcyjnych, tzw. materiałów N.- BOM. Zgodnie jednak z zastrzeżeniem funkcjonującym w firmie (...), ich zakup nie mógł przekroczyć 10.000 zł, zaś jeśli zakupy takie od jednego dostawcy w skali jednego roku przekraczały 30.000 zł to okoliczność przekroczenia tej kwoty powinna być uzgodniona przez zespół negocjacyjny spółki. Wdrożeniem M. W. do pracy zajmował się M. T.. M. T. zapoznał M. W. z konkretnymi procedurami obowiązującymi w spółce.

Dowód:

- procedura obiegu, zamawiania i fakturowania materiału pomocniczego k. 30
- procedura QP- (...) N.-BOM k. 53-55
- formularz QF- 3174 k. 56
- formularz QF – 3670 k. 57

W okresie od 17 kwietnia 2017 r. do 18 czerwca 2018 r. w S. M. W. dokonał 118 zamówień zakupów materiałów niezwiązanych z bieżącymi potrzebami spółki, takich jak folie, kartony i palety od firm: (...) N. M. na kwotę 609.789, 84 zł, (...) T. B. na kwotę 347.637, 63 zł, PW (...) T. G. na kwotę 29.300,61 zł. Pomimo złożenia przez niego zamówienia towar nie został doręczony pracodawcy.

M. W. osobiście nawiązał współpracę z powyższymi podmiotami, był on również jedyną osobą dokonującą zamówień od tych dostawców. M. W. poślubił siostrę N. M., jednak rozwiódł się z nią. N. M. i M. W. spotykali się ze sobą około raz na miesiąc. Również T. G. i N. M. są szwagrami (siostra T. G. jest żoną N. M.). Natomiast T. B. i N. M. są kolegami. Ponadto T. G. jest szwagrem P. B., który jest kuzynem T. B..

Z uwagi na to, że u pracodawcy nie była prowadzona ewidencja stanów magazynowych dla palet i folii, M. W. dokonywał akceptacji faktur, na których jako wystawcy wpisany byli: (...) N. M., (...) T. B., PW (...) T. G. oraz zamieszczał na nich informacje, że te faktury mają być refakturowane na spółkę duńską. Następnie pracodawca dokonywał na rzecz powyższych podmiotów płatności za towar. W KK W. (...) Polska obowiązywała zasada, że jeśli faktura jest opisana przez kierownika działu, to nie było podstaw by wątpić w zasadność potrzeby zamówienia.

Zarówno (...) N. M., jak i (...) T. B. i PW (...) T. G. nie byli na liście dostawców spółki (...).

Dowód:

- faktury od (...) T. B. k. 58- 100
- faktury od PW (...) T. G. k. 101-106, 270
- faktury od (...) N. M. k. 107-175
- wyciąg z systemu księgowego k. 176-225
- zeznania świadka N. M. k. 393-394
- zeznania świadka T. B. k. 396- 397
- zeznania świadka T. G. k. 398

M. W., jako kierownik logistyki, miał pod sobą około 60 podwładnych, 20 pracowników biurowych i 40 pracowników magazynowych.

Wiosną 2018 roku O. N., jedna z podwładnych M. W., zapytała się A. S. (1), pełniącej wówczas funkcję specjalisty ds. transportu, czy zamawiała palety od innych dostawców niż dotychczas, czemu A. S. (1) zaprzeczyła. W celu wyjaśnienia tej sytuacji, A. S. (1) poinformowała księgową K. Ż. o tym, że nie zamawiała żadnych palet, zaś jeśli coś zamawiała to zamówienie wpisywała do systemu.

Następnie O. N., pod koniec czerwca 2018 r., wysłała do M. W. informację e-mailową, że w systemie pojawiają się zamówienia od trzech dostawców z prośbą o wskazanie, czy ma jakieś informacje o tych dostawcach. Niepokój O. N. wzbudziło to, że były zamawiane duże ilości materiałów. Wysyłając e-mail O. N. jako podmiot „do wiadomości” wskazała dział księgowości. W dniu 21 czerwca 2018 r. A. S. (2), kierowniczka działu finansowego pracodawcy, została poinformowana przez główną księgową J. R.-P. i jej podwładną K. Ż. o możliwości nadużyć i niestosowaniu procedur w firmie (...), a mianowicie, o braku uzasadnienia zakupów dokonywanych przez M. W. od trzech dostawców: (...) N. M., (...) T. B. oraz PW (...) T. G.. A. S. (2) skonsultowała powyższą informację z działem produkcji, pakowania i logistyki, a następnie ustaliła, iż proceder polegał na tym, iż w systemie pojawiały się faktury, które KK W. (...) Polska realizował, zaś nie pojawił się towar. Wobec czego A. S. (2) poprosiła powyższych trzech dostawców o przedstawienie jej dokumentów potwierdzających zamówienia. Dokumentów tych nie uzyskała.

Następnego dnia, 22 czerwca 2018 r. A. S. (2) poinformowała Zarząd KK W. (...), w tym T. O. (1) – (...), dyrektora operacyjnego o przypuszczeniach nadużyć dotyczących faktur. Na prośbę zarządu przesłała ona również stosowne dokumenty drogą elektroniczną. T. O. (1) poinformował o przedmiotowej sytuacji J. S. (1) – odpowiedzialnego za zasoby ludzkie oraz S. J. – (...), dyrektora finansowego KK W. (...). W okresie od 22 czerwca 2018 r. do 3 lipca 2018 r. dział finansowy oraz księgowy KK W. (...) dokonał analizy powyższych nieprawidłowości. 27 czerwca 2018 r. S. J. otrzymał pisemne podsumowanie analizy oraz wewnętrzną notatkę m.in. od A. S. (2). Następnego dnia, 28 czerwca 2018 r. odbyło się wcześniej uzgodnione spotkanie zarządu spółki. Podczas tego spotkania A. S. (2) przedstawiła zarządowi na czym polegał proceder M. W.. Wówczas zarząd przygotował listę pytań do M. W. i zdecydował o odbyciu z nim rozmowy, wobec czego T. O. (1), J. S. (1) oraz S. J. 1 lipca 2018 r. udali się do Polski, do siedziby KK W. (...) Polska.

Dowód:

- zeznania świadka A. S. (2) k. 310-311
- zeznania świadka O. N. k. 312- 313
- zeznania świadka M. T. k. 328- 329
- zeznania świadka K. Ż. k. 329-331
- zeznania świadka J. P. k. 331 – 332
- zeznania świadka A. S. (1) k. 332 – 333
- zeznania świadka T. O. (2) k. 334
- zeznania świadka M. M. k. 415-417
- zeznania świadka J. S. (2) k. 478
- przesłuchanie strony S. J. k. 479-482
- przesłuchanie strony T. O. (1) k. 482.

Dnia 3 lipca 2018 roku odbyło się spotkanie M. W. z przedstawicielami pracodawcy: S. J., T. O. (1), J. S. (2) oraz K. M. – która miała być odpowiedzialna za tłumaczenie, jednakże z uwagi na to, że M. W. posługiwał się językiem angielskim, nie brała ona aktywnego udziału w rozmowie. Podczas spotkania zwrócono uwagę M. W. o dostrzeżonych nieprawidłowościach i zwiększonych wydatkach na N.-BOM. M. W. potwierdził, że akceptował faktury od (...) N. M. (...) T. B. oraz PW (...) T. G.. Potwierdził, że na fakturach znajdują się jego odręczne zapiski. W zakresie zaś dostaw, wskazał, iż nie sprawdzał ich faktycznego odbycia się. Wyjaśnienia M. W. zarząd KK W. (...) uznał za niejasne. Spotkanie skończyło się poinformowaniem M. W., że zostaje natychmiastowo zwolniony z pracy, poproszono go o zwrócenie karty dostępu, telefonu, laptopa i samochodu. Następnie M. W. opuścił pomieszczenie w eskorcie innych osób.

Na powyższym spotkaniu doszło również do przedstawienia M. W. dokumentu „rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia”, który został podpisany przez niego. Zgodnie z tym dokumentem (...) sp. z o.o. rozwiązała z M. W. umowę o pracę na czas nieokreślony z dnia 30 stycznia 2017 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia. Jako przyczyny rozwiązania umowy o pracę wskazano:

1. dokonywanie zakupów materiałów od (...) T. B., PW (...) T. G., (...) N. M. bez uzasadnionej potrzeby oraz akceptowanie faktur od tych podmiotów mimo braku dokumentów potwierdzających dostawy oraz braku samych dostaw zamówionych materiałów, co stanowiło działanie na szkodę Spółki oraz skutkowało stratą finansową po stronie Spółki w kwocie przekraczającej 1.000.000 zł,

2. rażące naruszenie obowiązującej w Spółce procedury dokonywania zamówień materiałów polegające m.in. na:
- a. nieprowadzaniu dokumentacji zamówień od (...) T. B., PW (...) T. G., (...) N. M., w tym na niewypełnianiu formularzy zamówień i niezapisywaniu takich formularzy w katalogu zamówień,
  - b. akceptowaniu faktur od podmiotów, o których mowa w pkt a) powyżej mimo braku dokumentów potwierdzających dostawy zamówionych przez te podmioty,
  - c. nieskładaniu zapytań ofertowych do innych podmiotów niż podmioty, o których mowa w pkt a) powyżej, mimo że kwota zamówień w poszczególnych miesiącach przekraczała 10.000 zł,
  - d. indywidualnym negocjowaniu z jednym dostawcą zamówień, których wartość przekracza 30.000 zł rocznie,
- przy czym każde naruszenie obowiązującej w Spółce procedury dokonywania zamówień naraziło Spółkę na stratę finansową.

Ponadto wskazano, iż jednocześnie każde z działań i zaniechań opisane powyższych stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. W rezultacie pracodawca utracił zaufanie do M. W. i nie może kontynuować z nim zatrudnienia.

Dowód:

- notatka ze spotkania z powodem z 3 lipca 2018 r. k. 226-232
- oświadczenie pozwanej z 3 lipca 2018 r. o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia k. 233-234
- zeznania świadka K. M. k. 417-419
- zeznania świadka J. S. (2) k. 478
- przesłuchanie S. J. k. 479-482
- przesłuchanie T. O. (1) k. 482.

Następnie pracodawca w dniu 5 lipca 2018 roku wystawił M. W. świadectwo pracy, w którym wskazał, iż stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania z art. 30 § 1 pkt 3 kp- bez wypowiedzenia zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 kp.

Dowód:

- świadectwo pracy k. 31-32.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wyrokiem z 20 września 2021 roku, sygn. akt VI K 983/19, uznał M. W. za winnego tego, że w okresie od 17 kwietnia 2017 r. do 18 czerwca 2018 r. w S. M. W., będąc zobowiązanym i uprawnionym do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki z o.o. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez N. M., T. B., T. G., jako kierownik działu logistyki spółki (...) poprzez dokonywanie 118 transakcji zamówień i zakupu materiałów niezwiązanych z bieżącymi potrzebami spółki od firm: (...) N. M. w wysokości 609.789, 84 zł, (...) T. B. w wysokości 347.637, 63 zł, PW (...) T. G. w wysokości 29.300,61 zł, niezgodnie z obowiązującą w spółce procedurą, bez ekonomicznego uzasadnienia, bez weryfikacji ofert dostawców, bez potwierdzenia faktycznej dostawy zakupionych materiałów, potwierdził ich dostarczenie do spółki i dokonał akceptacji wystawionych przez dostawców faktur do zapłaty, czym nadużył udzielonych mu uprawnień i nie dopełnił ciążących na nim obowiązków, w następstwie czego wyrządził szkodę majątkową spółce (...) w wysokości 986.728,08 zł i za to przestępstwo na podstawie art. 296 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 grzywnę w rozmiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50

złotych oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz spółki z o.o. (...) kwoty 986,728,08 zł.

Na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego od powyższego wyroku Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 14 marca 2022 roku, sygn. akt IV Ka 2194/21, zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że wymierzoną M. W. karę pozbawienia wolności podwyższył do 3 lat, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, sygn. akt VI K 983/19 wraz z uzasadnieniem k. 435, 466-472

- wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie, sygn. akt IV Ka 2194/21.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, oparte na treści art. 56 § 1 k.p. i art. 58 k.p., okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 56 § 1 k.p. - pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy. W myśl art. 58 k.p. - odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Jeżeli rozwiązano umowę o pracę, zawartą na czas określony albo na czas wykonania określonej pracy, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące.

Stan faktyczny pozostawał bezsporny, zarówno co do zatrudnienia powoda, trybu zakończenia stosunku pracy jak i rozstrzygnięcia wydanego w postępowaniu karnym rozstrzygnięcia – wyroku skazującego i ustalony został na podstawie dokumentów zawartych w aktach osobowych powoda oraz na podstawie prawomocnych wyroków sądów karnych wydanych wobec powoda. Przy czym tut. Sąd postanowieniem z 27 lipca 2022 r. na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominął wnioski dowodowe strony powodowej o dopuszczenie dowodu z dokumentów księgowych wykazujących poniesioną stratę finansową oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości. Zdaniem Sądu analiza dokumentacji księgowej wykazującej poniesioną stratę finansową jest zbędna, prowadziłaby do niepotrzebnego przedłużenia postępowania, ponadto z uwagi na wydanie w przedmiotowej sprawie wyroku karnego byłaby sprzeczna z art. 11 k.p.c.

Zgodnie z brzmieniem art. 52 § 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem, zawinionej przez pracownika utraty uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku.

Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. jest uważane za nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie. W świetle art. 100 k.p. do podstawowych obowiązków pracowniczych można zaliczyć: przestrzeganie czasu pracy, przestrzeganie przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a także przepisów przeciwpożarowych, dbanie o dobro zakładu pracy, chronienie jego mienia oraz zachowanie w tajemnicy informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, przestrzeganie tajemnicy określonej w odrębnych przepisach, przestrzeganie w zakładzie pracy zasad współżycia społecznego.

Natomiast stwierdzenia oczywistości popełnienia przestępstwa dokonuje pracodawca, co niezależnie od naglącej okoliczności umożliwia mu wywiązanie się z terminu przysługującego uprawnienia do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia, bez czekania na przedłużające się z natury rzeczy postępowanie karne i jego wynik w postaci prawomocnego wyroku. (...) popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 2 może być stwierdzona nie tylko na podstawie prawomocnego wyroku skazującego, ale również na podstawie oceny konkretnego zdarzenia, które nie pozostawia wątpliwości, że przestępstwo zostało popełnione, a oczywistość dotyczy bezsporności (obiektywności) faktu, a więc samego zaistnienia czynu kwalifikowanego przez prawo jako przestępstwo, bez względu na to, czy przestępstwo to będzie następnie ścigane i sprawca skazany (wyr. SN z 4.4.1979 r., I PR 13/79, OSNCP 1979, Nr 11, poz. 221). Z uwagi na wymóg, że popełnione przestępstwo powinno ponadto uniemożliwiać dalsze zatrudnienie pracownika na zajmowanym stanowisku, wskazać należy, iż powinien to być taki rodzaj przestępstwa który ma związek z charakterem zatrudnienia pracownika (por. wyr. SN z 7.4.1999 r., I PKN 668/98, OSNAPiUS 2000, Nr 11, poz. 429). Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 12.10.1976 r. (I PZP 49/76, OSNC 1977, Nr 4, poz. 67), nie chodzi w tym przypadku o obiektywną niemożliwość, ale o taką ocenę przestępstwa, która – ujmując rzecz rozsądnie – nakazuje natychmiastowe odsunięcie pracownika od wykonywanej przez niego pracy.

Rozwiązanie umowy o pracę z art. 52 k.p. jest dla pracownika środkiem szczególnie dolegliwym. Dlatego w piśmie pracodawca powinien konkretnie i w miarę precyzyjnie wskazać przyczynę, tak aby umożliwić pracownikowi rzeczową obronę przed zarzutami w razie sporu. Wskazanie przez zakład pracy przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 52 k.p. przesądza o tym, że spór przed sądem toczy się tylko w granicach zarzutu skonkretyzowanego w pisemnym oświadczeniu, a zakład pracy pozbawiony jest możliwości powoływania się w toku postępowania na inne przyczyny, które również mogłyby uzasadniać tryb zwolnienia z pracy przewidziany w art. 52 k.p. Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, że przyczyna powinna charakteryzować się konkretnością i rzeczywistością.

W przedmiotowej sprawie z powodem zakończono stosunek pracy z uwagi na istniejącą w chwili składania oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę oczywistość popełnienia przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, tj. działania na szkodę spółki, poprzez dokonywanie zakupów materiałów bez uzasadnionej potrzeby oraz akceptowanie faktur od tych podmiotów mimo braku dokumentów potwierdzających dostawy oraz braku samych dostaw zamówionych materiałów, co stanowiło działanie na szkodę Spółki oraz skutkowało stratą finansową po stronie Spółki w kwocie przekraczającej 1.000.000 zł oraz z uwagi na rażące naruszenie obowiązującej w Spółce procedury dokonywania zamówień materiałów.

W ocenie Sądu oczywistość popełnienia czynu zabronionego w postaci wyrządzenia znacznej szkody w obrocie gospodarczym przestępstwa, które de facto został potwierdzony prawomocnym wyrokiem sądu karnym, uzasadniał niezwłoczne rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę zarówno z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. (ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych) jak i pkt 2 (popełnienie przez pracownika przestępstwa, które było oczywiste w chwili składania oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy z powodem). W tym wskazać należy, iż odkrycie procedury powoda nakazywało natychmiastowe odsunięcie powoda od wykonywanej przez niego pracy.

W myśl art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego, co do popełnienia przestępstwa wiążą Sąd w postępowaniu cywilnym. Powód został skazany prawomocnym wyrokiem karnym za czyn z art. 296 § 2 k.k. polegający na tym, że w okresie od 17 kwietnia 2017 r. do 18 czerwca 2018 r. w S., będąc zobowiązanym i uprawnionym do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą spółki z o.o. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez N. M., T. B., T. G., jako kierownik działu logistyki spółki (...) poprzez dokonywanie 118 transakcji zamówień i zakupu materiałów niezwiązanych z bieżącymi potrzebami spółki od firm: (...) N. M. w wysokości 609.789, 84 zł, (...) T. B. w wysokości 347.637, 63 zł, PW (...) T. G. w wysokości 29.300,61 zł, niezgodnie z obowiązującą w spółce procedurą, bez ekonomicznego uzasadnienia, bez weryfikacji ofert dostawców, bez potwierdzenia faktycznej dostawy zakupionych materiałów, potwierdził ich dostarczenie do spółki i dokonał akceptacji wystawionych przez dostawców faktur do zapłaty, czym nadużył udzielonych mu uprawnień i nie

dopełnił ciężących na nim obowiązków, w następstwie czego wyrządził szkodę majątkową spółce (...) w wysokości 986.728,08 zł

W postępowaniu cywilnym pozwany nie może bronić się zarzutem, że nie popełnił przestępstwa, za które wcześniej został skazany prawomocnym wyrokiem w postępowaniu karnym, ani też że przestępstwem tym nie wyrządził szkody. Związanie dotyczy, ustalonych w sentencji wyroku, znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia, dotyczących czasu, miejsca, poczytalności sprawcy (wyrok SN z dnia 17 czerwca 2005 roku III CK 642/04). Wyrok wydany w postępowaniu karnym dotyczył tych samych czynów, za które powód został zwolniony dyscyplinarnie. W tej sytuacji, w związku z dyspozycją art. 11 k.p.c., sąd pracy nie mógł dokonać odmiennych ustaleń odnośnie faktu popełnienia przez powoda czynu zabronionego, niż ustalenia poczynione przez sąd w postępowaniu karnym.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności sprawy są wystarczające, aby uznać, że powód zarówno dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, związanych z nieprowadzaniem dokumentacji zamówień od (...) T. B., PW (...) T. G., (...) N. M., w tym na niewypełnianiu formularzy zamówień i niezapisywaniu takich formularzy w katalogu zamówień, akceptowaniu faktur od powyższych podmiotów, mimo braku dokumentów potwierdzających dostawy zamówionych przez te podmioty, nieskładaniu zapytań ofertowych do innych podmiotów niż powyższe podmioty, mimo że kwota zamówień w poszczególnych miesiącach przekraczała 10.000 zł, indywidualnym negocjowaniu z jednym dostawcą zamówień, których wartość przekracza 30.000 zł rocznie, a także aby uznać, że powód popełnił czyn, za który pracodawca miał prawo wyciągnąć wobec niego sankcje w postaci rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. W tym miejscu przywołać można stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z 12 lipca 2001 roku (I PKN 532/00, OSNP 2003/11/265) orzekł, że już samo usiłowanie kradzieży na szkodę pracodawcy stanowi ciężkie naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego dbałości o mienie pracodawcy. Bez znaczenia dla sprawy jest wartość zagarniętego mienia, czy też wcześniejszy przebieg pracy zawodowej powoda cechujący się brakiem jakichkolwiek naruszeń interesów pracodawcy, bowiem o zwolnieniu w trybie art. 52 k.p. decyduje jednostkowy czyn.

Zgodne z prawem było również działanie samego pracodawcy, który wręczył powodowi pismo o rozwiązaniu umowy o pracę niezwłocznie po zajściu zdarzenia, zachowując tym samym termin z art. 52 § 2 k.p. Prawo pracy w przypadku regulacji warunków dopuszczalności niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę, nie wprowadziło obowiązku wysłuchania pracownika i poinformowania go o zamiarze rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p., ani też potrzeby uprzedniego stosowania kar porządkowych.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania oparto na treści art. 98 k.p.c. ustanawiającego zasadę odpowiedzialności finansowej za wynik procesu.

Na gruncie przedmiotowego postępowania strona pozwana wносиła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według spisu kosztów złożonego przed zamknięciem rozprawy lub w razie niezłożenia spisu, według norm prawem przepisanych. Kolejno w piśmie z dnia 17 marca 2022 r. przedstawiła wydatki adwokata w łącznej kwocie 4.583, 13 zł.

Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez tzw. pełnomocnika profesjonalnego zalicza się m.in. wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata. Wydatkiem jest również podróż pełnomocnika w celu wzięcia udziału w rozprawie. Nie znajduje obecnie uzasadnienia twierdzenie, że podróż ta powinna odbywać się przy wykorzystaniu najtańszego środka transportu. Z uwagi na znaczną odległość do siedziby Sądu możliwe jest skorzystanie z transportu lotniczego.

Wobec powyższego wskazać należy, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi zastępowanemu przez pełnomocnika będącego adwokatem koszty jego przejazdu do sądu, jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ustalenie w orzecznictwie uniwersalnych kryteriów tej oceny nie jest jednak możliwe, zwłaszcza, że różne mogą być powody przejazdów adwokata do sądu; w

jednym wypadku są wynikiem wyboru przez stronę adwokata mającego kancelarię poza siedzibą sądu właściwego, w innym przejazdu stają się konieczne, gdyż dochodzi do przeniesienia sprawy do innego sądu już po ustanowieniu pełnomocnika, np. w toku instancji, etc. Można jedynie ogólnie stwierdzić, że przedmiotem oceny sądu w omawianym zakresie powinno być to, czy w okolicznościach konkretnej sprawy - uwzględniając także jej przedmiot i stopień skomplikowania - uzasadnione było ustanowienie pełnomocnika (adwokata), który nie wykonuje zawodu w siedzibie sądu rozpoznającego sprawę. Jeżeli z tej oceny wynika, że ustanowienia takiego pełnomocnika było niezbędne, należy mu się zwrot kosztów w wysokości rzeczywiście poniesionej, chyba że wydatek w takiej właśnie wysokości nie był w ujęciu obiektywnym konieczny; wówczas może być ustalony na niższym poziomie, determinowanym przez kryterium konieczności.

W piśmie z 17 marca 2022 r. strona pozwana wskazała, iż udział w rozprawie pełnomocnika z W. uzasadnia wieloletni stosunek stałego zlecenia pomiędzy pozwaną a kancelarią (...) s.k. Pozwany natomiast w tym zakresie nie zajął stanowiska. Sąd nie znalazł zatem podstaw, aby w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do udzielenia przez stronę pozwaną pełnomocnictwa adwokatowi czy też radcy prawnemu z kancelarii mającej siedzibę w S., czy też skorzystania z substytucji pełnomocnika będącego dyspozytywnym na terenie miasta S..

W ocenie Sądu wnioski strony pozwanej o zasądzenia, oprócz wynagrodzenia ustalonego na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, kwoty 4.583,13 zł zasługiwał na uwzględnienie. Pozwana wykazała koszty poniesionych wydatków w przedmiotowej sprawie poprzez przedstawienie faktur, biletów. Wiarygodność powyższych dokumentów nie budziła zastrzeżeń Sądu, ich analiza potwierdziła, iż zarówno nocowanie, jak i dojazdy odbywały się w dniach odbywania się rozprawy, bądź też w dniach poprzedzających, następujących po odbyciu się rozprawy, zaś jako właściciela biletów wskazywano pełnomocnika, który danego dnia był obecny na rozprawie.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż zasadnym jest zasądzenie tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego od powoda M. W. na rzecz pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. łącznie kwoty 4.833,13 zł, na którą złożyła się kwota 4.583,13 zł, stanowiąca koszty podróży (zarówno pociągiem, samolotem, taksówkami, koszty związane z opłatą za przyjazd autostradą), noclegu w dniu rozprawy, tłumaczeń oraz wynagrodzenia ustalonego na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016r, poz. 1668 ze zm.) w wysokości 180 zł (odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia) oraz 120 zł (sprostowanie świadectwa pracy).

Sędzia Joanna Szyjewska-Bagińska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

3.10.2022 r.